

Nr 811

Av herrar **Lothigius** och **Petersson**, om vidgad rätt till avdrag vid beskattningen för landsskapsvårdande åtgärder.

(Lika lydande med motion nr 647 i Första kammaren)

Åkerarealens minskning i vårt land med ca 60 000 ha årligen innebär att vår åkerareal i början av 1980-talet har reducerats med över 1 milj. ha och kvar återstår endast omkring 2 milj. ha. Av den areal som togs ur åkerproduktionen planteras för närvarande endast ca 20 000 hektar med skog. Den övervägande delen av de 40 000 hektar som återstår är på väg att lämnas åt sitt öde, varför en förslumning äger rum av vårt gamla odlingslandskap. Dessa negativa effekter av jordbrukets strukturomvandling har kraftigt påtalats i de utredningar som behandlat våra miljöfrågor.

Vi har avsevärda arealer som tidigare varit åkerareal men som nu vuxit igen då någon skogsodling inte ägt rum. Kartläggning av dessa förslummade områden pågår i olika län, och arbetsmarknadsstyrelsen har redan i en del fall medverkat till förbättringar. Dessa arbeten har endast kunnat ske på särskilt utsatta ställen och utgör en försvinnande liten del av det behov som nu förefinnes att tillrättalägga.

Den väsentliga landskapsvården har emellertid jordbrukarna ombesörjt. Det torde däremot stå alldeles klart att jordbruket självt inte är i stånd att behålla landskapsbilden i ursprungligt skick. Landskapsvård medför kostnader som inte förräntas, varför ingen eller ringa ersättning utgår för det nedlagda arbetet. Ett sätt att styra utvecklingen är att öka den skogsplanterade arealen, varigenom större del av den nedlagda arealen återföres till produktiv mark. Ur landskapssynpunkt torde skogsodling vara att föredra framför förvildning. Härför erfordras emellertid en nödvändig förändring av den nuvarande skattelagstiftningen. Kostnaderna för skogsplantering på nedlagd åkermark är nämligen inte avdragsgilla. Man kan säga att den aktuella åkerarealen från näringssynpunkt är mycket väl lämpad för skogsproduktion och också skulle medföra en stark förbättring av skogsarronderingen. Det är följaktligen ett önskemål att skattelagstiftningen reformeras så, att den inte verkar hindrande för ett rationellt utnyttjande av berörda arealer. Syning rörande behov av landskapsvårdande åtgärder torde lämpligen utföras av statens naturvårdsverk och/eller respektive läns naturvårdssektion.

I de områden där skogsproduktion inte är lämplig och odlingslandskaps-

pet av pietetsskäl bör kvarlämnas är det nödvändigt att stimulera markägaren till åtgärder för landskapets bevarande. Resurserna hos statens naturvårdsverk blir aldrig så stora att det är möjligt att behålla en öppen kulturbild. Av denna anledning är det viktigt att få markägaren såsom medhjälpare i den stora upprustning av vår miljö som nu erfordras. Problemet måste lösas snabbt och rationellt med hjälp av de åtskilliga små och större markägare som är direkt beroende av inkomst från ifrågavarande mark. För att stimulera till en aktiv landskapsvård bör sålunda skogslagstiftningen utformas så, att den ger avdragsrätt för åtgärder i naturvårdande syfte.

Med åberopande av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte an-
hålla om förslag till sådan ändring av kommunalskatte-
lagen, att vidgad rätt till avdrag medges för kostnader
vid landskapsvårdande åtgärder.

Stockholm den 26 januari 1968

Carl-Wilh. Lothigius (h)

Per Petersson (h)

Nr 812

Av herr Magnusson i Borås, *angående rätten till avdrag vid be-
skattningen för avsättning till garantireserv.*

(Lika lydande med motion nr 634 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1968

Tage Magnusson (h)

i Borås